

Un sol s'apaga a la finestra del seu quarto

De tots els llocs del món, de tots els llocs secrets
i arrecerats del món, va entrar per la finestra
del seu quarto i es va fondre, suau i lent,
sobre els llençols que feien rues i olor
de calor i nit. I diu que allí s'hi va morir.

Anava tip del raig tenaç del verb que estiro,
com qui allargassa un braç que sap terrós i mètric
en excés, i en fa un gra massa, o com qui vol
dir veritats que rimin tort la pell del món
—suor i xardor carn a través del desencís.

Es va morir, un sol marró d'ales menudes,
i les albors d'una possible geometria
—estalagmites d'un bell cant que avui se'm fa
tot mineral, com els camps vastos de l'oblit—
varen marxar, lentes com marxa aquest capvespre,
amb la mollesa d'un estiu que té color
de mort d'ocell, i que ell ha dit que no es vol pondre.

—*Maria Cabrera Callís*
Barcelona, juny i disset